

Не е необходимо да бъдеш земеделец, за да знаеш, че и най-плодородната почва не ражда, ако не посееш семе.

Никодим обаче явно не проумява това. Мисли, че земята може да дава плод и без семе. Отделя много внимание за "обработване на земята" и забравя "семената". Той е законник. А законниците мислят точно така: грижат се за почвата и забравят семето. Никодим не крие, че е законник и фарисей.

Фарисеите учат, че вярата и духовността се измерват с това, как човекът спазва Мойсеевия Закон, как се държи, какво звание има, как се моли, колко пари дава за храма, как се облича.

Ако фарисеите бяха земеделци, щяха да имат най-добре поддържаните парцели, пълни със силаж ями, изправна техника, изрядно боядисани огради, напоени ниви. Щяха да обсъждат с часове теорията на земеделието. Кога да се наторява почвата - преди или след дъжда? Кога нивите да се оставят да отдъхнат - през две или три години? Земеделците могат ли да носят дънки? А каубойски шапки?

Фарисеите имат един проблем. Въпреки дискусиите за най-добрите подходи в работата, "жътвата" им е оскъдна. Един необучен Галилеянин събира за няколко месеца по-голяма "реколта" от всички тях, взети заедно. Това поражда у тях завист. Ядосва ги. Унижава ги. Те загърбват резултатите, които Той постига, и осъждат принципите на служението Му.

Така постъпват всички фарисеи, но не и Никодим. Той е любознателен. Даже повече от любознателен. Не само се интересува, но и се вълнува от това, как хората слушат Христос. Слушат Го, сякаш само Той знае истината. Слушат Го, сякаш е пророк.

За Никодим е важно да разбере поведението на Исус от Назарет. Защо Той преобръща масите на търговците в храма? Някога и самият Никодим е имал същата ревностност, но това е било много отдавна - още преди времето на титлите, званията и пищните одежди.

Дърводелецът го привлича, но той не иска да ги видят заедно. Никодим е член на Върховния съд. Не смее да отиде при Исус денем. Търси Го през нощта, в мрака.

Разбираемо е. Законничеството не понася и не търпи светлината.

Никодим започва разговора, като изразява уважението си към Исус: "Учителю, знаем, че си учител, дошъл от Бога; защото никой не може да върши тези знамения, които Ти вършиш, ако Бог не е с него" (Йоан 3:2).

Исус сякаш не забелязва комплиментата: "Истина, истина ти казвам: ако не се роди някой отново, не може да види Божието царство" (3:3).

Без предисловия, без празнотумство. Направо към действието, към сърцето, към проблема. Той знае, че сърцето на законника е кораво. Няма да се пречуши от вежливостта. Тук трябва търпение. Исус започва да действа:

- Никодиме, не можеш да помогнеш на слепия, като запалиш светилника.

- Няма да помогнеш на глухия, като усилиш музиката.

- Не можеш да промениш душата, ако измениш само външния вид.

- Няма как да пожънеш плодове, ако не засееш семена. Никодиме, трябва да се родиш отгоре.

Срещата на Исус и Никодим е повече от обикновена среща на религиозни водачи. Това е сблъсък на две философии, два възгледа за спасение.

Никодим знае как да марширува, но иска да пее. Чувства, че има нещо по-голямо от мъртвата религия, но не знае къде да го намери. Затова отива при Исус.

ОТ ЗАКОННИЧЕСТВО

Никодим смята, че човек сам печели спасението си, Иисус казва, че Бог му го дава. Фарисеят мисли, че човек получава спасение като награда за добър живот, Иисус твърди, че то е подарък. Според законника задачата на човека е да постигне с труд спасението си, според Иисус - да приеме спасението.

Тези два възгледа съдържат цялата философия на спасението. Всички световни религии могат да бъдат причислени към два раздела: законничество и благодат. Кой извършва спасението - човек или Бог? Дали спасение е отплата за извършените дела, или е дар от Бога?

Според законника основната сила по пътя към спасението е самият човек. Ако изглежда както подобава, говори както трябва и е част от общност, принадлежността към която осигурява спасение, той ще го има. Отговорността за спасението е на човека.

И какъв е резултатът? Благочестив външен вид. Гладка реч и добри обноски. Но вгледайте се внимателно. Вслушайте се. Нещо липсва. Какво? Радостта. Какво има тогава там, вътре? Страх: направеното не е достатъчно. Гордост: направеното е предостатъчно. Притеснение: а може би сгреших?

Законничеството е мрачен свят. Може би не го познавате. Вие сте щастлив човек, ако не познавате света на законничеството. Но не всички са такива щастливци. Мнозина могат да ви разкажат, че законничеството е мъка, то потиска духа и разрушава целта. Законничеството е религия, която ви подхранва, за да не умрете, но никога не засища.

И вие гладувате. Учителите ви не знаят откъде да вземат храна и гладувате заедно. Спазвате диета от правила и норми. Липсват витамини. Липсва вкус. Липсва жар и вдъхновение. Примитивна, предсказуема религия.

Това ми напомня моето детство. Когато бях на осем, пеех в хора на момчетата. Събирахме се на двучасови репетиции два пъти

седмично, имахме униформени сака и пеехме на банкети. Дори гастролирахме.

Един от нашите ръководители преди беше служил в армията и строевата подготовка бе негово страст. По време на почивките ние марширувахме. Излизахме на улицата, строявахме се и тръгнахме. Той командваше, ние се подчинявахме:

- Раз, два! Раз, два, три! Раз, два! Раз, два, три!

Отначало не задавах въпроси. Не ми стигаше смелост. Бях подвластен на този човек. Накрая се престраших и попитах момчето до мен:

- Защо правим това?

- Не знам.

- Къде отиваме?

- Не знам.

Никой не знаеше. Марширувахме два пъти седмично в продължение на две години и никой не знаеше къде отиваме и защо. Разбрахме само, че за да ни позволят да пеем, трябва да маршируваме.

Такова е законничеството.

КЪМ
СВЕТОЛИНА

То е жестоко. То е обезличаващо. То не е от Бога.
Да ви разкажа най-страшното за законничеството?

То не се нуждае от Бога. Търси невинност, а не прошка. То е непрекъснат процес на самозащита, обяснение на самия себе си, самовъзвеличаване и самоизвиняване. Законниците са съсредоточени върху себе си, а не върху Бога.

Законничеството ви натрапва мнението си. На този кораб има място само за едно мнение. Не е трудно да се досетите, че вашето ще се окаже неправилното.

Законничеството отхвърля и зачертава вашето мнение. Ако гледната ви точка е различна, ще се наложи да преразгледам отношението си към вас и да поставя под съмнение вашето спасение.

Законничеството ви задължава да приемете моето мнение. Християните трябва да бъдат уеднаквени. Задачата ви е не да мислите, а да марширувате. Ако искате да останете в групата, вървете в крак и не задавайте излишни въпроси.

Иисус казва, че духовността е дар от небето. Но такава светлина е прекалено ярка за очите на Никодим: "Защо Бог ни предлага такъв дар?" В отговора Си Иисус обяснява, че в основата на подаръка "рождение отгоре" е любовта.

Никодим знае как да марширува, но иска да пее. Чувства, че има нещо по-голямо от мъртвата религия, но не знае къде да го намери. Затова отива при Иисус.

Той идва през нощта, защото се бои от хората от своя кръг. Законничеството всява страх от мнението на определен кръг хора. Кара ви да търсите тяхното одобрение. Прави ви чувствителен към това, какво ще кажат или ще помислят те, и вие ставате готов на всичко, за да им угодите. Подчинението не е нещо приятно, но пък така сте в безопасност. Униформената дреха не ви стои добре, но е прието да я носите и вие изпълнявате. Не знаете защо марширувате и къде отивате, но кой сте вие, че да задавате въпроси? Така вървите в крак с всички по пътя на най-малката съпротива.

И ако се осмелите да тръгнете по друг път, сигурно ще го направите през нощта като Никодим. Тайно той се промъква до къща, където се среща с Христос. Известният законоучител почти не говори тази вечер: в началото прави комплимент на Иисус и задава само два въпроса. Учителят, прекарал цял живот в логическо изследване на Писанието, млъкна, когато Иисус отвори вратата и

светлината на благодатта залива катакомбите на неговата душа.

Иисус посочва източника на духовността: "Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух" (Йоан 3:6).

Духовният живот не е плод на човешко старание. Той е резултат от действието на Святия Дух.

Иисус казва, че духовността зависи не от това дали ходиш на църква, дали постъпваш правилно, дали следваш верните учения. Тя е дар от небето.

Но Никодим започва да нервничи. Такава светлина е прекалено ярка за неговите очи. На лицето му сигурно се изписва въпрос: "Защо Бог прави това? Какво Го кара да ни предлага такъв дар?" В отговора Си Иисус обяснява какво е в основата на подаръка, наречен "рождение от горе": "Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот" (3:16). В основата му е любовта.

Никодим никога не е чувал подобни думи.

Никога. Неведнъж е разговарял с другите за спасението.

Но тук за първи път не се изброяват условия. Не се говори за система. Нито за ритуали. Дори в тъмнината на нощта може да се види удивлението по лицето на фарисея. Възможно ли е Бог да бъде толкова щедър? И всеки, който вярва в Него, да има вечен живот? Не всеки, който постига нещо, който жъне успехи, който е съгласен с определени правила, а всеки вярващ?

Забележете как Иисус помага на Никодим. Проследете нежната твърдост на Неговото докосване. Като опитен земеделец Той разравя сухата корава почва, докато стигне до меката и там оставя семето на благодатта.

Дава ли то плод? Прочетете тези стихове и разсъдете: "Дойде и Никодим, който беше ходил преди при Него през нощта, и донесе около сто литра смес от смирна и алое. И така, взеха тялото на Иисус и го обвиха в плащеници с ароматите според юдейския обичай на погребване. А на мястото, където бе разпънат, имаше градина; и в градината - нов гроб, в който още никой не бе полаган. И там положиха Иисус заради юдейския ден на Приготвянето; защото гробът беше наблизно" (Йоан 19:39-42).

Същият човек, който някога идва при Христос през нощта, тайно, сега не се крие. В началото той върви по тъмните улици, за да се срещне с Христос, сега стои до Неговия кръст, за да Му послужи. Получил семето на благодатта и вечния живот, сега самият той го сее.

Макс Лукадо